

Na OV KSČ jsem byla přijata 15. 2. 1962 jako technicko-administrativní pracovnice do VUML. Předtím jsem pracovala na ONV a neměla jsem v úmyslu odcházet. Vše za mne vyřídil s. Gellner, tehdejší taj. OV KSČ, znal mě z práce v ČSM.

Později jsem byla převedena do administrativních sil a přiděla další práce pro OPSML a úsek školství. Organisační, technickou a administrativní práci jsem však vykonávala nadále. Hodnocena jsem však byla jako administrativní síla. Pokud posuzuji svoji vlastní práci na OV KSČ domnívám se, že jsem úkoly vždy plnila zodpovědně a přesně.

Za celou dobu nebylo na mne podáno žádných stížností ani od soudruhů pro které jsem pracovala, ani z řad dobrovolných funkcionářů a posluchačů VUML. Vždy jsem byla ochotná každému pomoci, pokud to bylo v mých silách. Často jsem plnila úkoly, které nebyly v mé náplni.

Příklady: s. Mračanský, první ředitel VUML za krátkou dobu po mém nástupu onemocněl, druhý ředitel s. Lukášek studoval při zaměstnání VŠP, často byl na konzultacích v Praze. Dvě léta jsem sama pracovala při závěrečných zkouškách. (jednou byl s. Lukášek nemocen, podruhé byl na měsíčním soustředění v Praze). Po nástupu s. Dubová, která rok zastupovala s. Lukáška jsem automaticky vykonávala práci bez zvláštního řízení, soudružka neznala problematiku VUML. V posledním období práce na VUML byl s Lukášek neúměrně zatěžován prací pro ved. tajemníka a okresní konference, takže mu téměř nezbýval na VUML čas. Ve VUML se však normálně vyučovalo.

Za dobu téměř 8 let práce na VUML jsem byla kritizována 3x. Soudruhy Čejkou, Klimešem a Novotným a to nikdy v mé přítomnosti, nekonkrétně a vždy v souvislosti s plněním jiných úkolů, které nepatřily do mé náplně. Tuto kritiku jsem nepřijala, protože se domnívám, že byla vyvolána z neznalosti mé práce.

Jistě jsem se dopustila různých chyb ve své práci, přesto se domnívám, že mě nikdo nemůže upřít snahu, iniciativu, svědomitost a zodpovědnost v práci. Odvolávám se v tomto směru na všechny pracovníky našeho oddělení v hodnocení mé práce, na s. Konečka se kterým jsem spolupracovala ve VUML jako lektorem VUML a při různých řešeních v souvislosti se studiem příslušníků armády, VB a společ. org. Dále na s. Kumra, který se zúčastňoval slavnostních vyřazení absolventů VUML a nemůže popřít solidnost v přípravě na tato vyřazení. Odvolávám se i na další pracovníky a členy OV, kteří pracují ve VUML jako lektoři, zúčastňovali se zkoušek apod. V hodnocení mé práce ve VUML je třeba brát v úvahu pravidelnost práce, nebylo oddechových dnů. Nebylo dostatek učebnic a literatury pro posluchače, toto bylo nahrazováno mnoha stránkami psaných a rozmnožovaných skript. Mnoho materiálů se psalo i pro lektory samotné. Tyto psané materiály se dělaly také pro OPSML, především pro místní a závodní lektoráty. Z posledních let možno doložit založenými kopiemi. Tato práce vyžadovala i velkého nervového vypětí vezmeme-li v úvahu nedostatečné a zastaralé vybavení rozmnožovacích strojů.

Přitom jsem nikdy svou práci nezveličovala a takzvaně „neprodávala“. Domnívám se, že moje práce nebyla nikdy doceněna. Přesto, že jsem vykonávala i technicko-organisační práci nebyla

jsem takto hodnocena. Při prémiovém hodnocení jsem byla pod průměrem administrativních sil a nebo vůbec.

K politickému hodnocení: V naší rodině pracujeme pro komunistické hnutí 40 let. Otec vstoupil do KSČ v roce 1928, pracoval jako jednatel VO, za okupace byla zatčen a zemřel v Osvětimě v srpnu 1942. Maminka kandidovala v posledních volbách před okupací za KSČ, po zvolení zastupovala KSČ v obecním výboru až do zrušení KSČ. Po okupaci pracovala ve funkcích neustále. 3 období v NV, jako pokladní VO, řadu let v představenstvu JZD, nyní v 65 letech pracuje v komisi NV. K této práci rodiče vedli i své děti. Je nás pět sourozenců, všichni jsou členy strany. Dva starší bratři od r. 1945, já od ledna 1946 s přerušením v roce 1950, sestra mladší od r. 1948, rovněž i nejmladší bratr je členem strany. Všichni pracujeme neustále ve funkcích.

V naší rodině byl vždy zájem vlasti, strany, internacionalismu stavěn nad zájmy osobní. Ve válce nám bylo těžko, zůstali jsme bez prostředků. Maminka uklízela ve škole, společně jsme pracovali na menší výměře půdy. Po osvobození měla být rodině vyplacena náhrada válečných škod v hodnotě asi 34 000 Kč. Maminka se této náhrady zřekla přesto, že měla 5 dětí, otec se nevrátil a nejmladší bratr měl 5 let. Vztah k sovětskému svazu byl v rodině pěstován od první republiky. Hodně se v rodině o SSSR četlo. Všichni máme k sovětskému lidu vřelý poměr, čekali jsme na RA jako na osvoboditele a tak je také chápeme. Otcovo jméno je zapsáno spolu s dalšími oběťmi fašismu a padlými rudoarmějci na pomníku na návsi v Rakvicích. Vstupem spojeneckých armád v srpnu na území ČSSR jsem byla šokována. Domnívala jsem se, že jsme byli schopni se s protisocialistickými silami vypořádat sami. Obětí v těchto událostech mě bylo líto na obou stranách, domnívám se, že byly zbytečné. Tak jsem také hovořila na říjnové členské schůzi v roce 1968. Nesouhlasila jsem se vstupem spojeneckých armád na naše území. Doposud jsem se s tím nevyrovnala, ani pod tíhou argumentů, které jsou nyní zveřejňovány. Nikdy jsem však nevystupovala protisovětsky a proti lidu této země, nikdy jsem nevystupovala protisocialisticky. Věnovala jsem budování socialismu hodně sil, osobního volna, neustále jsem pracovala v dobrovolných funkcích. Odmítám proto jakékoliv osočování v tomto směru ať je vykládáno kýmkoliv, ale především od těch pracovníků, kteří mnoho pro socialismus a stranu neudělali a nyní chtějí ukazovat prstem a odsuzovat. S konsolidací poměrů v ČSSR souhlasím. Nesouhlasím s extrémem, ať jsou vyvolávány zprava či zleva. Je mně cizí jakékoliv vandalství, ničení a chuligánství.

V hodnocení konsolidací se podřizuji usnesením vyšších orgánů, přesto však vnitřně nesouhlasím se vstupem spojeneckých vojsk na naše území, protože jej považuji za předčasný.

Při hodnocení ženy nelze opomenout ani její práci pro rodinu. Přesto, že pracuji, manžel vystudoval nižší a vyšší průmyslovou školu, nezanechal funkcí ani členství v LM. Já sama jsem absolvovala VUML a dvouletou SEŠ s vyznamenáním. Po celou dobu jsem pracovala v dobrovolných funkcích, jako členka výboru ZO KSČ v Bažantnici, v občanském výboru, od roku 1961 jako soudce mimo své povolání, nyní v OV ČSŽ. Mimo to se starám spolu s manželem o výchovu dětí.

Božena Ročková